

(Τραγούδι) πρώτο κομμάτι

Πριν από πάρα πολλά χρόνια υπήρχε ένας βασιλιάς που τον έλεγαν Κλεψίλαο....
Ήταν πάρα πολύ περιέργος άνθρωπος και πάντα ήθελε όλοι να τον προσκυνάνε...όλοι να το ακολουθούν και να ακούνε πάντα με κλειστά μάτια το ότι τους έλεγε....

Πάντα ήθελε να κάνει βόλτες ανάμεσα από τα στενά της πόλης και όποιος τον έβλεπε έπρεπε να σκύψει το κεφάλι και να μην τον κοιτάζει κανείς στα μάτια...

Τα σχολεία δεν λειτουργούσαν, οι βιβλιοθήκες ήταν πάντα κλειστές και μάλιστα με φρουρούς απ' έξω για να μην μπαίνουν μέσα οι πολίτες και μορφωθούν...
Πίστευε πως αν οι υπήκοοί του κατάφερναν μία μέρα να διαβάσουν, να μάθουν ιστορία ορθογραφία και αριθμητική, κάποια στιγμή θα έφταναν στο σημείο να τον αμφισβητούν και να μην τον θέλουν για βασιλιά τους.

Για αυτόν λοιπόν το λόγο είχε κλειστά τα σχολεία και τις βιβλιοθήκες...

Μια μέρα των ημερών λοιπόν κάνοντας τον καθιερωμένο του περίπατο μέσα στα στενά της πόλης του περνάει έξω από ένα σπίτι που είχε μαζευτεί κόσμος και όλοι ήταν χαρούμενοι...

Ήταν το σπίτι του κύριου Ηλία...είχε γεννήσει η σκύλα του και είχε κάνει 7 μικρά κουταβάκια...

Ήταν τόσο μικρά που πίστευε κανείς πως θα μπορούσε να τα χωρέσει μέσα στη χούφτα του...
Χαρούμενος ο κυρ-Ηλίας βγαίνει μέσα από το πλήθος και τρέχει προς το βασιλιά του τον Αρπατίλαο...

Βασιλιά μου βασιλιά μου...(χωρίς να τον κοιτάζει στα μάτια φυσικά) έλα να δείς...έλα γρήγορα να δείς...στην αυλή μου συμβαίνει ένα θαύμα...

-Τι έγινε φτωχέ μου υπήκοε...τι είναι το τόσο σημαντικό που μου ταράζεις τη βόλτα μου;

-Να βασιλιά μου...η σκύλα μου...γέννησε 7 κουτάβια...και ξέρεις κάτι...αυτά τα κουτάβια αν και μικρά, με τα μάτια τους κλειστά ακόμα, τυφλοκούταβα, τραγουδάνε ένα τραγούδι για σένα...

-Αλήθεια; Ποιο;

-Έλα βασιλιά μου. Πάμε πίσω στην αυλή και θα καταλάβεις τι σου λέω πολυχρονεμένη μου.

Μια και δυο, δρόμο παίρνουν δρόμο αφήνουν, πηγαίνουν στο πίσω μέρος της αυλής...εκεί βλέπουν τα εφτά τυφλοκούταβα...

Τότε ο κυρ Ηλίας, φωνάζει στα κουτάβια...Γαυγίστε!

Και τότε τα τυφλοκούταβα...άρχισαν να τραγουδάνε.....

(Τραγούδι) δεύτερο κομμάτι

«Εν δυο, χαιρετάμε, εν δυο προσκυνάμε, εν δυο, **δεν πεινάμε.....**»

ΞΑΝΑ...ΞΑΝΑ ΦΩΝΑΖΕΙ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ....

Και ο Κυρ-Ηλίας φωνάζει...Γαυγίστε....

Και τότε τα τυφλοκούταβα τραγουδάνε...

(Τραγούδι) τρίτο κομμάτι

«Εν δυο, χαιρετάμε, εν δυο προσκυνάμε, εν δυο, **δεν πεινάμε.....**»

Τότε ο βασιλιάς γουρλώνει τα μάτια του ενθουσιασμένος και φωνάζει...

Από εδώ και εμπρός ο κυρ-ηλιάς και τα σκυλιά του θα ζούνε στην αυλή μου.

Τα σκυλιά του θα με συνοδεύουν στο κυνήγι και ο κυρ-Ηλιάς θα δουλεύει στα χωράφια μου και θα ζεί στην Αυλή μου...

Έτσι κι έγινε...

Οι μέρες, οι βδομάδες και οι μήνες περνούσαν...

Τα μικρά τυφλοκούταβα βρήκαν διάφορους μικρούς διαδρόμους μέσα στο παλάτι και τρύπωναν συνέχεια μέσα στη βιβλιοθήκη του παλατιού...εκεί βρήκαν βιβλία με ιστορίες, βιβλία με αριθμητική, βιβλία με ορθογραφία και λεξικά...τα κουτάβια άρχισαν να μορφώνονται και ήταν πολύ χαρούμενα για αυτό.

Μία μέρα, καθώς ο Βασιλιάς έκανε μία από τις βόλτες του μέσα στην αυλή του παλατιού του, άρχισε να νιώθει ξαφνικά πως δεν ήταν τόσο αγαπητός στους υπηκόους του...σαν να μην ήταν πια αρεστός...

Τότε σκέφτεται και λέει από μέσα του. Θα πάω από τα κουτάβια του Κυρ-Ηλία να μου τραγουδήσουν αυτό το ωραίο τραγούδι να ανέβει λίγο το ηθικό μου....

Μια και δυο λοιπόν πάει μέχρι το σπίτι του Κυρ-Ηλία μέσα στο παλάτι και του φωνάζει....

Κυρ-Ηλία....εεεε κυρ-Ηλία...φώναξε πάλι τα κουτάβια σου να μου τραγουδήσουν...

-Μάλιστα Βασιλιά μου να τα φωνάξω....είπε κάπως τρομαγμένος ο Κυρ-Ηλιάς...

Τα κουτάβια έρχονται κουνώντας την ουρά τους...

Γαυγίστε φωνάζει ο Κυρ-Ηλιάς...

Και τότε τα κουτάβια τραγουδάνε...

(Τραγούδι) 4^ο κομμάτι

Εν δυο Χαιρετάμε, εν δυο προσκυνάμε, εν δυο...**μα πεινάμε**

Τιμν; Φωνάζει οργισμένος ο Βασιλιάς...για να ξανακούσω το τραγούδι τους...μου φάνηκε πως λένε ότι πεινάνε...

Γαυγίστε φωνάζει ο Κυρ-Ηλιάς...

Και τότε τα κουτάβια τραγουδάνε...

(Τραγούδι) 5ο κομμάτι...

Εν δυο Χαιρετάμε, εν δυο προσκυνάμε, εν δυο...**μα πεινάμε**

Τι είναι αυτά τα πράγματα...μέχρι χθές τραγουδούσαν πως δεν πεινούσαν...τώρα; Τώρα γιατί τραγουδάνε ότι θέλουνε;

Και τότε ο κυρ-Ηλιάς λέει στο βασιλιά με ένα κρυφό χαμόγελο...

Να ξέρεις βασιλιά μου...μέχρι χθές...τα κουτάβια μου ήταν τυφλά...

τώρα διάβασαν και βλέπουν

Νεκτάριος Τσεσεμελόπουλος.